

ковната камбанария. Насладихме се на величествена гледка, що се откри предъ очитѣ ни. Дълго се удивлявахме и на грамаднитѣ камбани, една отъ които тежи 11 тона.

Въ двора на храма направихме обща снимка.

Следъ обѣдъ, къмъ 2 и половина часа, половината отъ насъ — ония, които предния день не се изкачихме съ автомобилъ на върха, потеглихме пешъ нагоре, по течението на една рѣчица. Къмъ 5 часа, следъ доста уморителенъ пжтъ, ние сме на върха, при стария паметникъ. Гледаме и свещенъ трепетъ изпълва душитѣ ни. Мѣстото е свето... Околността е усѣяна съ коститѣ на храбри воини—българи и руси, умрѣли за насъ, за нашата свобода...

Далечъ на северъ се бѣлѣятъ фабрицитѣ и голѣмитѣ домове на Габрово. Погледътъ се плъзга по-нагоре... Тамъ е Дунавската равнина. После Дунавъ, който се вижда. После — Ромъния и още по-насеверъ — великата славянска земя, освободителката Русия. Скрѣбъ потиска сърдцето... Нашитѣ освободители, братята руси, сега пѣшкатъ подъ робство на безбожниците болшевики...

Откъсваме погледъ отъ севера и отиваме да разгледаме новия величественъ паметникъ. Той е 36 м. високъ. Грамаденъ бронзовъ лъвъ (8 на 6 м.) стои, впилъ погледъ на североизтокъ, къмъ златна Добруджа... Изкачваме се горе, на терасата

на паметника. Отъ тукъ гледката е неописуема! Иска ти се да стоишъ и гледашъ съ часове... Но вече слънцето е къмъ

Александръ II — царъ освободителъ.

Александръ II — царъ освободителъ залѣзъ и трѣбва да си вървимъ. Спускаме се направо и надолу. Нѣкои падатъ, ставатъ и пакъ бързатъ. Всички сме смутени при мисълта, че може да замръкнемъ въ гората...

Но слава Богу! Следъ двучасовъ пжтъ виждаме първитѣ свѣтлинки отъ с. Шипка. Посрещнаха ни нашитѣ другари, разтревожени отъ закъснението ни.

Сутринтъ, къмъ 7 часа, дойдоха два условени отъ по-рано автомобили. Настаняваме се удобно, потегляме и следъ половинъ часъ сме на казанлъшката гара.

Ние легимъ пакъ съ влака по сѣщия пжтъ, по който сме дошли, доволни и щастливи, че сме могли да посетимъ една българска светиня — Шипка...

Х. Ф.